Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling)

7. oktober 2014*

»Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — Kommissionens sagsakter i den administrative procedure og den endelige afgørelse vedrørende et kartel, hvorved der er tale om den ikke-fortrolige udgave af denne afgørelse — afslag på aktindsigt — forpligtelse til at foretage en konkret og individuel undersøgelse — undtagelse vedrørende beskyttelse af tredjemands forretningsmæssige interesser — undtagelse vedrørende beskyttelse af formålet med undersøgelser — mere tungtvejende offentlig interesse«

I sag T-534/11,

Schenker AG, Essen (Tyskland), ved advokaterne C. von Hammerstein, B. Beckmann og C.-D. Munding,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen, først ved M. Kellerbauer, C. ten Dam og P. Costa de Oliveira, derefter ved M. Kellerbauer, P. Costa de Oliveira og H. Leupold, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV, Amsterdam (Nederlandene), ved advokat M. Smeets,

af

Martinair Holland NV, Haarlemmermeer (Nederlandene), ved advokaterne R. Wesseling og M. Bredenoord-Spoek,

af

Société Air France SA, Roissy-en-France (Frankrig), ved advokaterne A. Wachsmann og S. Thibault-Liger,

af

Cathay Pacific Airways Ltd, Queensway, Hong-Kong (Kina), først ved advokat B. Bär-Bouyssière, solicitor M. Rees, D. Vaughan, QC, og barrister R. Kreisberger, derefter ved solicitor M. Rees, D. Vaughan, QC, og barrister R. Kreisberger,

* Processprog: tysk.

af

Air Canada, Québec (Canada), ved solicitor J. Pheasant og advokat C. Wünschmann

og af

Lufthansa Cargo AG, Frankfurt am Main (Tyskland),

og

Swiss International Air Lines AG, Basel (Schweiz),

først ved advokaterne S. Völcker og E. Arsenidou, derefter ved advokaterne S. Völcker og J. Orologas,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 3. august 2011 om afslag på aktindsigt i sagsakterne i den administrative procedure vedrørende afgørelse C(2010) 7694 endelig (sag COMP/39.258 – Luftfragt) i den fulde udgave af denne afgørelse og i den ikke-fortrolige udgave deraf,

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat af vicepræsidenten, H. Kanninen (refererende dommer), og dommerne I. Pelikánová og E. Buttigieg,

justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. marts 2014,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Den 9. november 2010 vedtog Europa-Kommissionen afgørelse C(2010) 7694 endelig (sag COMP/39.258 – Luftfragt) vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF (herefter »luftfragtafgørelsen«). I denne afgørelse, der blev vedtaget i medfør af artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EFT 2003 L 1, s. 1), fastslog Kommissionen, at flere virksomheder havde overtrådt artikel 101, stk. 1, TEUF ved at deltage i et verdensomspændende kartel vedrørende luftfragttjenester (herefter »luftfragtkartellet«) inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), og pålagde disse virksomheder at betale bøder på et samlet beløb af 799 445 000 EUR.

2 Den 21. april 2011 indgav sagsøgeren, dvs. logistiktjenestevirksomheden Schenker AG, en begæring til Kommissionen om aktindsigt principalt i alle sagsakterne i den procedure, der gav anledning til luftfragtafgørelsen (herefter »luftfragtsagsakterne«), subsidiært i den fulde udgave af luftfragtafgørelsen og mere subsidiært i den ikke-fortrolige udgave af denne afgørelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43). Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at

denne havde en særlig interesse i at opnå disse dokumenter, idet to af de virksomheder, der er omfattet af luftfragtafgørelsen, havde anlagt sag mod sagsøgeren ved en nederlandsk ret med henblik på, at det blev fastslået, at disse virksomheder ikke skulle betale skadeserstatning til sagsøgeren for overtrædelsen af konkurrenceretten.

3 Ved skrivelse af 25. maj 2011 gav Kommissionen afslag på denne begæring.

4 Den 15. juni 2011 genfremsatte sagsøgeren i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 begæringen med henblik på, at Kommissionen revurderede sin holdning (herefter »den genfremsatte begæring«).

5 Ved skrivelse af 3. august 2011 (herefter »den anfægtede afgørelse«) gav Kommissionen afslag på den genfremsatte begæring.

6 Først afgrænsede Kommissionen i den anfægtede afgørelse rækkevidden af den genfremsatte begæring. Kommissionen anførte, at den havde samme genstand som den første begæring (den anfægtede afgørelses punkt 2, tredje afsnit).

7 Dernæst undersøgte Kommissionen separat dels begæringerne om aktindsigt i luftfragtsagsakterne og i den fulde udgave af luftfragtafgørelsen, dels begæringen om aktindsigt i den ikke-fortrolige udgave af denne afgørelse (jf. den anfægtede afgørelses punkt 2, fjerde afsnit, første og andet led).

8 For så vidt angår begæringerne om aktindsigt henholdsvis i luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen oplyste Kommissionen for det første, at bestemmelserne i forordning nr. 1/2003 og dem i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EUT L 123, s. 18) forbyder denne, at udbrede de oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med en undersøgelse i henhold til artikel 101 TEUF eller artikel 102 TEUF (herefter en »undersøgelse på konkurrenceområdet«). Kommissionen fandt, at et sådant forbud ikke kan omgås på grundlag af forordning nr. 1049/2001, og at formålet med forbuddet er at beskytte ordningen for anvendelsen af konkurrencereglerne og de berørte virksomheders interesse i, at de oplysninger, de har givet Kommissionen, og de fortrolige oplysninger ikke bliver udleveret. Endvidere var Kommissionen af den opfattelse, at en generel formodning for fortrolighed desuden burde finde anvendelse på »de dokumenter, som [sagsøgeren] ønskede at opnå« (den anfægtede afgørelses punkt 3.1).

9 For det andet oplyste Kommissionen, at luftfragtafgørelsen er genstand for flere verserende annullationssøgsmål ved Retten, hvorfor den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af denne afgørelse (herefter »luftfragtundersøgelsen«) ikke kunne anses for at være endeligt afsluttet. Ifølge Kommissionen kunne det ikke udelukkes, at Retten i forbindelse med en retssag vedrørende lovligheden af en af Kommissionens afgørelser, ville anmode Kommissionen om at fremlægge dokumenterne i sagen. Kommissionen påpegede, at udbredelsen af disse dokumenter ville kunne forstyrre den omhandlede retssag. Det var endvidere Kommissionens opfattelse, at den afhængigt af udfaldet af de for Retten verserende sager, ville kunne blive nødsaget til at genåbne luftfragtundersøgelsen. Derfor ville udbredelsen af de »ønskede dokumenter« kunne begrænse Kommissionens evne til at vedtage en ny afgørelse uden indflydelse udefra, og den ville kunne være til skade for formålet med dens undersøgelse (den anfægtede afgørelses punkt 3.2, første afsnit).

10 Endvidere var det Kommissionens opfattelse, at de virksomheder, der har afgivet oplysninger i forbindelse med en undersøgelse på konkurrenceområdet, har en berettiget forventning om, at oplysningerne ikke vil blive udleveret undtagen for så vidt angår den afgørelse, der afslutter undersøgelsen, og som er renset for forretningshemmeligheder og andre fortrolige oplysninger. Kommissionen påpegede, at de »dokumenter, der er omfattet af [den genfremsatte begæring]«, var »dokumenter om fritagelse og eftergivelse«, dokumenter, der var indhentet i forbindelse med inspektioner, anmodninger om oplysninger, besvarelser af disse anmodninger, meddelelser om

klagepunkter, besvarelser af disse meddelelser om klagepunkter og Kommissionens interne dokumenter. Kommissionen anførte, at udbredelse af sådanne dokumenter til trods for de garantier om fortrolighed, der er fastsat i forordning nr. 1/2003 og nr. 773/2004 ville fratage disse garantier deres indhold og ville tilskynde de virksomheder, der er omfattet af efterfølgende undersøgelser, til at begrænse deres samarbejde til et minimum, hvilket ville forhindre Kommissionen i effektivt at anvende konkurrencereglerne (den anfægtede afgørelses punkt 3.2, andet til sjette afsnit).

11 Kommissionen konkluderede på grundlag af det ovenstående, at »disse dokumenter« fuldt ud var omfattet af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision (den anfægtede afgørelses punkt 3.2, syvende afsnit).

12 For det tredje anførte Kommissionen, at de »ønskede dokumenter« indeholdt oplysninger af følsom forretningsmæssig karakter, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af de berørte virksomheders forretningsmæssige interesser som omhandlet i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. Kommissionen fandt, at det ikke var muligt yderligere at præcisere indholdet af disse oplysninger uden delvist at afsløre det og dermed fratage undtagelsen i denne bestemmelse dens virkning (den anfægtede afgørelses punkt 3.3).

13 For det fjerde oplyste Kommissionen, at visse tredjelandes konkurrencemyndigheder havde offentliggjort afgørelser om luftfragtkartellet, hvoraf visse havde været vedlagt den genfremsatte begæring. Imidlertid konkluderede Kommissionen, at dette, i modsætning til hvad sagsøgeren havde gjort gældende i denne begæring, ikke ændrede behovet for at beskytte luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen (den anfægtede afgørelses punkt 3.4.1).

14 For det femte fandt Kommissionen i modsætning til det, sagsøgeren havde gjort gældende i den genfremsatte begæring, dels, at det ikke var nødvendigt at foretage en individuel analyse af hvert dokument, der var omfattet af afslaget på aktindsigt, i det omfang retspraksis gjorde det muligt at antage, at de alle var fortrolige, dels, at vedtagelsen af luftfragtafgørelsen ikke indebar en endelig afslutning af luftfragtundersøgelsen (den anfægtede afgørelses punkt 3.4.2).

15 For det sjette påpegede Kommissionen, at de »omhandlede dokumenter« fuldt ud var omfattet af undtagelserne i artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001, og at det derfor ikke var muligt at give delvis aktindsigt i disse dokumenter (den anfægtede afgørelses punkt 4).

16 For det syvende oplyste Kommissionen, at de i ovenstående præmis omhandlede undtagelser i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001 bør tilsidesættes, hvis en mere tungtvejende offentlig interesse berettiger udbredelsen. Imidlertid fandt Kommissionen, at den genfremsatte begæring ikke indeholdt nogen argumenter, der kunne godtgøre, at der forelå en sådan interesse (den anfægtede afgørelses punkt 5).

17 For så vidt angår begæringen om aktindsigt i den ikke-fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen oplyste Kommissionen, at denne udgave var under forberedelse. Kommissionen påpegede dels, at forberedelsen af en ikke-fortrolig udgave af en afgørelse, der er truffet i henhold til artikel 101 TEUF på kartelområdet, tager temmelig lang tid, dels, at Kommissionen var i gang med drøftelser med de berørte virksomheder om de dele af luftfragtafgørelsen, der burde udelukkes fra den ikke-fortrolige udgave af denne afgørelse. Endelig oplyste Kommissionen, at idet denne udgave endnu ikke forelå, var sagsøgerens begæring om aktindsigt uden genstand. Den påtog sig imidlertid at sende sagsøgeren en sådan udgave, så snart den var færdiggjort (den anfægtede afgørelses punkt 2, fjerde afsnit, andet led).

Retsforhandlinger og parternes påstande

18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. oktober 2011 har sagsøgeren anlagt denne sag.

19 Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 13. og den 16. januar 2012 har Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV, Martinair Holland NV, Société Air France SA, Cathay Pacific Airways Ltd, Air Canada, Lufthansa Cargo AG og Swiss International Air Lines AG anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelse af 24. april 2012 har formanden for Rettens Sjette Afdeling givet tilladelse til disse interventioner.

20 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Første Afdeling, hvorfor den foreliggende sag er blevet henvist til denne afdeling.

21 Ved skrivelse af 16. januar 2014 stillede Retten inden for rammerne af foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, som fastsat i procesreglementets artikel 64, parterne visse skriftlige spørgsmål, som disse besvarede inden for den fastsatte frist.

22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne afgav indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 21. marts 2014.

23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 Koninklijke Luchtvaart Maatschappij, Martinair Holland, Société Air France, Air Canada, Lufthansa Cargo og Swiss International Air Lines har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Cathay Pacific Airways har nedlagt påstand om, at Kommissionen frifindes.

Retlige bemærkninger

Indledende bemærkninger vedrørende indholdet af den anfægtede afgørelse

27 Det bemærkes for det første, at det fremgår af præmis 2 og 6 ovenfor, at den genfremsatte begæring indeholder tre begæringer om aktindsigt, hvor den første, der er indgivet principalt, vedrører luftfragtsagsakterne, den anden, der er indgivet subsidiært, vedrører den fulde udgave af luftfragtafgørelsen, og den tredje, der er indgivet mere subsidiært, vedrører den ikke-fortrolige udgave af denne afgørelse.

28 Kommissionen afslog den tredje af disse begæringer med en anden begrundelse end dem, der blev anført for at give afslag på de to første begæringer. Kommissionen gav denne begrundelse i den anfægtede afgørelses indledende punkt, der bl.a. omhandler afgrænsningen af genstanden for den genfremsatte begæring (den anfægtede afgørelses punkt 2).

29 I dette indledende punkt har Kommissionen oplyst, at begrundelsen for afslaget på de to første begæringer om aktindsigt, der er omhandlet i præmis 27 ovenfor, ville blive anført i den anfægtede afgørelses sidste punkter.

30 I disse sidste punkter, dvs. den anfægtede afgørelses punkt 3-5, har Kommissionen imidlertid hverken undersøgt eller separat nævnt de to første begæringer om aktindsigt, som omhandlet i præmis 27 ovenfor. Begrundelsen for afslaget, som Kommissionen har anført i de nævnte punkter, må således så vidt muligt fortolkes som omfattende både begæringen om aktindsigt i luftfragtsagsakterne og begæringen om aktindsigt i den fulde udgave af luftfragtafgørelsen.

31 Det må desuden anføres, at selv om Kommissionen klart har givet afslag på disse begæringer i henhold til undtagelserne i artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001, der henholdsvis vedrører beskyttelse af forretningsmæssige interesser og beskyttelse af formålet med undersøgelser, har Kommissionen ligeledes to gange nævnt beskyttelsen af retslige procedurer og anført, at disse procedurer ville kunne blive forstyrret af udbredelsen af dokumenter såsom dem, der er omfattet af sagsøgerens begæring om aktindsigt (jf. den anfægtede afgørelses punkt 3.1, syvende afsnit, og punkt 3.2, første afsnit).

32 Sagsøgeren og visse af intervenienterne har fremsat flere argumenter i deres indlæg vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den begærede aktindsigt kunne være til skade for beskyttelsen af retslige procedurer som omhandlet i artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremsat noget anbringende om, at den anfægtede afgørelse bør annulleres på grund af tilsidesættelse af denne bestemmelse, og Kommissionen har ikke for Retten gjort gældende, at den anfægtede afgørelse delvist var begrundet i denne bestemmelse.

33 På den baggrund må det lægges til grund, at Kommissionen, selv om den har nævnt beskyttelsen af retslige procedurer i den anfægtede afgørelse, alene har begrundet sit afslag på begæringerne om aktindsigt i luftfragtsagsakterne og i den fulde udgave af luftfragtafgørelsen med undtagelserne i artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001, der omhandler henholdsvis beskyttelsen af forretningsmæssige interesser og beskyttelsen af formålet med undersøgelser, og ikke med undtagelsen i denne forordnings artikel 4, stk. 2, andet led.

34 Kommissionen har nemlig i den anfægtede afgørelses punkt 3.2, syvende afsnit, punkt 3.3, femte afsnit, og punkt 4, alene formelt konkluderet, at de ønskede dokumenter var omfattet af undtagelserne i artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001. Endvidere har Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 5, tiende afsnit, som konklusion på den afvejning, den skal foretage i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, mellem den offentlige interesse i udbredelsen af de ønskede dokumenter og de interesser, der er beskyttet af de undtagelser, der er anvendt i den anfægtede afgørelse, lagt til grund, at den interesse, der bør tillægges størst vægt, er den, der omhandler beskyttelsen af forretningsmæssige interesser og beskyttelsen af formålet med undersøgelser. Endelig må det bemærkes, at Kommissionen i retsmødet ikke har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er begrundet i artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001.

35 De af sagsøgeren fremsatte anbringender til støtte for sagen skal undersøges på baggrund af ovenstående bemærkninger.

Om realiteten

Indledende bemærkninger

36 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet i det væsentlige anført fem anbringender, der kan inddeles i to grupper.

37 Med den første gruppe af anbringender har sagsøgeren rejst indsigelse imod den anfægtede afgørelse hvad angår Kommissionens afslag på begæringerne om aktindsigt i luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen. Denne gruppe anbringender omfatter de fire første anbringender. Det første anbringende vedrører det forhold, at Kommissionen har undladt at foretage en konkret og individuel undersøgelse af luftfragtsagsakterne. Det andet og det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001, idet Kommissionen ikke har begrundet, hvorfor udbredelsen af luftfragtsagsakterne og udbredelsen af den fulde udgave af luftfragtafgørelsen ville kunne være til skade for beskyttelsen af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser (det andet anbringende) eller beskyttelsen af formålet med undersøgelser (det tredje anbringende). Endelig vedrører det fjerde anbringende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001, idet der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse, der begrunder udbredelse af disse dokumenter.

38 Den anden gruppe omfatter det femte anbringende. Dette anbringende, der er fremsat subsidiært, vedrører i det væsentlige tilsidesættelse af artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001, idet Kommissionen ikke har givet sagsøgeren delvis aktindsigt i luftfragtsagsakterne og ikke har meddelt denne en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen.

39 Det skal bemærkes, at Den Europæiske Unions institutioner ved vurderingen af en begæring om aktindsigt i dokumenter, som den er i besiddelse af, kan tage hensyn til flere af de begrundelser for afslag, der er angivet i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 (jf. i denne retning Domstolens dom af 28.6.2012, sag C-404/10 P, Kommissionen mod Éditions Odile Jacob, præmis 113 og 114).

40 Således som anført ovenfor i præmis 27-35 er det i den foreliggende sag Kommissionens opfattelse, at luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen både var omfattet af undtagelsen om beskyttelse af forretningsmæssige interesser i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 og af undtagelsen i samme forordnings artikel 4, stk. 2, tredje led, vedrørende beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision, som Unionens institutioner foretager.

41 For så vidt angår den ikke-fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen fandt Kommissionen, at den ikke er omfattet af en undtagelse til retten til aktindsigt, men begrænsede sig til at konstatere, at den pågældende udgave endnu ikke forelå, og at den ville blive meddelt sagsøgeren, så snart den var klar.

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af forpligtelsen til at foretage en konkret og individuel undersøgelse af de dokumenter, der indgår i luftfragtsagsakterne

42 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til artikel 15, stk. 3, TEUF har alle unionsborgere og alle fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat, ret til aktindsigt i dokumenter fra Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer med forbehold for de principper og betingelser, der er fastsat efter den almindelige lovgivningsprocedure. Forordning nr. 1049/2001 har til formål at give offentligheden den videst mulige ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter. Det fremgår ligeledes af denne forordning, navnlig af dennes artikel 4, som fastsætter en ordning med undtagelser i denne henseende, at denne ret til aktindsigt ikke desto mindre er underlagt visse begrænsninger af hensyn til offentlige eller private interesser (Domstolens dom af 27.2.2014, sag C-365/12 P, Kommissionen mod Enbw, præmis 61).

43 I henhold til de af Kommissionen i den anfægtede afgørelse påberåbte undtagelser, nemlig dem, der fremgår af artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001, kan Unionens institutioner, medmindre en mere tungtvejende offentlig interesse begrunder udbredelsen af det pågældende dokument, give afslag på aktindsigt i et dokument i tilfælde, hvor dets udbredelse vil være til skade for beskyttelsen af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser eller beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision, som disse institutioner foretager.

44 Heraf følger, at ordningen med undtagelser i forordningens artikel 4 bygger på en afvejning af de i en given situation modstående interesser, nemlig på den ene side interesserne i udbredelsen af de omhandlede dokumenter og på den anden side de interesser, der kan lide skade af en sådan udbredelse. Hvilken afgørelse, der træffes som følge af en begæring om aktindsigt i dokumenterne, afhænger af spørgsmålet om, hvilken interesse der bør tillægges størst vægt i den foreliggende sag (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 63).

45 Det må i den foreliggende sag lægges til grund, at luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen henhører under beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision, som Unionens institutioner foretager således som omhandlet i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001. Oplysningerne i disse dokumenter er nemlig enten indsamlet eller udarbejdet af Kommissionen i forbindelse med en undersøgelse i henhold til artikel 101 TEUF, hvis formål var at indsamle tilstrækkelige oplysninger og beviser til at kunne standse en konkret praksis, der var i strid med denne bestemmelse.

46 Henset til formålet med en procedure efter artikel 101 TEUF, der består i at efterprøve, om en eller flere virksomheder har deltaget i hemmelig adfærd, der i betydeligt omfang kan påvirke konkurrencen, indhenter Kommissionen inden for rammerne af en sådan procedure følsomme forretningsmæssige oplysninger vedrørende bl.a. de involverede virksomheders forretningsstrategi, størrelsen af deres omsætning, deres markedsandele eller deres forretningsforbindelser, hvorfor aktindsigt i dokumenter, der indgår i en sådan procedure, kan være til skade for beskyttelsen af disse virksomheders forretningsmæssige interesser. Undtagelserne vedrørende beskyttelsen af forretningsmæssige interesser og beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision i Unionens institutioner er i en sådan procedure derfor snævert knyttet til hinanden (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 79, og Rettens dom af 13.9.2013, sag T-380/08, Nederlandene mod Kommissionen, præmis 34).

47 For at begrunde et afslag på en begæring om aktindsigt i et dokument er det ganske vist i princippet ikke tilstrækkeligt, at dette dokument henhører under en af de i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 nævnte handlinger eller interesser, idet den pågældende institution også skal give en forklaring på, hvorledes aktindsigt i dokumentet konkret og faktisk kunne være til skade for den interesse, som er beskyttet ved en undtagelse i denne artikel. Den pågældende institution kan imidlertid basere sin beslutning herom på de generelle formodninger, der gælder for visse kategorier af dokumenter, da sådanne generelle betragtninger må antages også at have gyldighed for begæringer om aktindsigt i dokumenter af tilsvarende karakter (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 64 og 65, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 35).

48 Det skal undersøges, om en sådan generel formodning for så vidt angår procedurerne i henhold til artikel 101 TEUF kan udledes af bestemmelserne i forordning nr. 1/2003 og nr. 773/2004, der specifikt regulerer retten til aktindsigt i de dokumenter, der indgår i Kommissionens sagsakter vedrørende disse procedurer.

49 I denne henseende skal det bemærkes, at forordning nr. 1/2003 og nr. 773/2004 inden for området forfølger andre formål end de formål, der forfølges med forordning nr. 1049/2001, eftersom de tilsigter at sikre overholdelse af den ret til forsvar, som tilkommer de berørte parter, og en hurtig behandling af klager og samtidig at sikre overholdelse af tavshedspligten i procedurer i henhold til

artikel 101 TEUF og ikke i videst muligt omfang at fremme udøvelsen af retten til aktindsigt samt at fremme god forvaltningsskik og sikre den størst mulige gennemsigtighed i de offentlige myndigheders beslutningsproces og i de oplysninger, som ligger til grund for deres afgørelser (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 83, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 30).

50 I modsætning til det af sagsøgeren anførte, hvorefter bestemmelserne i forordning nr. 1049/2001 i tilfælde af modsigelse mellem denne forordning og en anden bestemmelse i EU-retten har forrang, indeholder forordning nr. 1049/2001 og nr. 1/2003 ikke nogen bestemmelser, som udtrykkeligt fastslår, at den ene har forrang for den anden. Der skal derfor sikres en anvendelse af hver af disse forordninger, der er forenelig med anvendelsen af den anden, og som således gør en sammenhængende anvendelse mulig (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 84, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 31).

51 Retten til aktindsigt i de administrative sagsakter inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og retten til aktindsigt i institutionernes dokumenter i henhold til forordning nr. 1049/2001 adskiller sig ganske vist i juridisk forstand, men ud fra et funktionelt synspunkt fører de ikke desto mindre til sammenlignelige situationer. Uanset retsgrundlaget for aktindsigten gør adgangen til aktindsigt det nemlig muligt at få adgang til de bemærkninger og dokumenter, der er indgivet til Kommissionen af de pågældende virksomheder og tredjemænd (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 89, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 32).

52 Artikel 27, stk. 2, og artikel 28 i forordning nr. 1/2003 samt artikel 6, 8, 15 og 16 i forordning nr. 773/2004 regulerer anvendelsen af dokumenter i sagsakterne vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF restriktivt ved alene at give »de berørte parter« og de »klagere«, hvis klage Kommissionen har til hensigt at afvise, aktindsigt med forbehold af, at virksomhedernes forretningshemmeligheder og andre fortrolige oplysninger samt Kommissionens og medlemsstaternes konkurrencemyndigheders interne dokumenter ikke udbredes, og forudsat, at de dokumenter, der er gjort tilgængelige, kun anvendes med henblik på retssager eller administrative procedurer angående anvendelsen af artikel 101 TEUF (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 86, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 38).

53 Det følger heraf, at det ikke kun er parterne i en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, der ikke har en ubegrænset ret til aktindsigt i dokumenterne i Kommissionens sagsakter, men at tredjemænd med undtagelse af klagerne heller ikke inden for rammerne af en sådan procedure har ret til aktindsigt i dokumenterne i Kommissionens sagsakter (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 87).

54 Der skal tages hensyn til disse betragtninger ved fortolkningen af artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001. Såfremt andre personer end dem, der har ret til aktindsigt i sagsakterne i henhold til forordning nr. 1/2003 og nr. 773/2004, eller dem, som i princippet har en sådan ret, men som ikke har anvendt den, eller har fået afslag på aktindsigt, således kunne opnå aktindsigt på grundlag af forordning nr. 1049/2001, ville den ordning for aktindsigt, der er indført ved forordning nr. 1/2003 og nr. 773/2004, blive bragt i fare (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 88, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 40).

55 Under disse omstændigheder må det tages i betragtning, at en almindelig adgang på grundlag af forordning nr. 1049/2001 til de dokumenter, der er udvekslet i forbindelse med en procedure i henhold til artikel 101 TEUF mellem Kommissionen og de af denne procedure berørte parter eller tredjemænd ville kunne bringe den ligevægt, som EU-lovgiver har haft til hensigt at tilvejebringe i

forordning nr. 1/2003 og nr. 773/2004 mellem forpligtelsen for de berørte virksomheder til at fremlægge eventuelt følsomme forretningsmæssige oplysninger for Kommissionen og den garanti for forstærket beskyttelse, der i kraft af tavshedspligten i relation til forretningshemmeligheder er forbundet med de oplysninger, der således tilstilles Kommissionen, i fare (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 90, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 39).

56 I øvrigt må det for så vidt angår de oplysninger, som Kommissionen i forbindelse med procedurerne i henhold til artikel 101 TEUF har indhentet i henhold til dennes meddelelser om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (henholdsvis EFT 2002 C 45, s. 3, og EUT 2006 C 298, s. 11) tages i betragtning, at udbredelsen af disse oplysninger ville kunne afholde eventuelle ansøgere om bødeimmunitet og -nedsættelse fra at afgive erklæringer i henhold til disse meddelelser. De kan nemlig komme i en mindre gunstig situation end andre virksomheder, der har deltaget i kartellet, og som ikke har samarbejdet i undersøgelsen, eller som har samarbejdet i mindre udstrækning (dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 41).

57 Hvad angår fortolkningen af undtagelserne i artikel 4, stk. 2, første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001 må det derfor anerkendes i modsætning til det, sagsøgeren har gjort gældende, at der gælder en generel formodning for, at udbredelsen af dokumenter, der er indhentet af Kommissionen i forbindelse med en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, i princippet ville være til skade både for beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision i Unionens institutioner og for beskyttelsen af de forretningsmæssige interesser hos de virksomheder, der er involveret i en sådan procedure (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 92, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 42; jf. analogt dommen i sagen Kommissionen mod Éditions Odile Jacob, nævnt ovenfor i præmis 39, præmis 123).

58 Henset til karakteren af de interesser, der er beskyttet inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, gælder konklusionen i foregående præmis, uanset om begæringen om aktindsigt vedrører en procedure, der allerede er afsluttet, eller en procedure, der stadig pågår. Offentliggørelsen af følsomme oplysninger vedrørende de involverede virksomheders økonomiske aktiviteter kan nemlig være til skade for deres forretningsmæssige interesser, uanset om der foreligger en igangværende procedure i henhold til artikel 101 TEUF. Udsigten til en sådan offentliggørelse efter afslutningen af denne procedure ville desuden risikere at mindske virksomhedernes samarbejdsvillighed, når en sådan procedure er i gang (dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 43; jf. analogt dommen i sagen Kommissionen mod Éditions Odile Jacob, nævnt ovenfor i præmis 39, præmis 124).

59 Det skal i øvrigt fremhæves, at det fremgår af ordlyden af artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001, at undtagelserne vedrørende forretningsmæssige interesser og følsomme dokumenter kan finde anvendelse i 30 år og om fornødent i et endnu længere tidsrum (dommen i sagen Kommissionen mod Éditions Odile Jacob, nævnt ovenfor i præmis 39, præmis 125).

60 Den ovennævnte generelle formodning udelukker ikke muligheden for at godtgøre, at et givet dokument, der er begæret aktindsigt i, ikke er omfattet af denne formodning, eller at der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet, jf. artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 (dommen i sagen Kommissionen mod Éditions Odile Jacob, nævnt ovenfor i præmis 39, præmis 126, dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 100, og dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 45).

61 På baggrund af det ovenstående må det lægges til grund, at Kommissionen i modsætning til det, sagsøgeren i det væsentlige har anført, ikke var forpligtet til at foretage en konkret og individuel undersøgelse af de dokumenter, der indgår i luftfragtsagsakterne.

62 Det første anbringende må følgelig forkastes.

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001, idet Kommissionen fandt, at luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen var omfattet af undtagelsen til retten til aktindsigt vedrørende beskyttelsen af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser

63 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har begrundet, hvorfor aktindsigt i luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen vil være til skade for en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser. Sagsøgeren har mindet om, at luftfragtafgørelsen vedrører perioden mellem december 1999 og februar 2006. Ifølge sagsøgeren er de forretningsmæssige oplysninger ikke længere aktuelle eller beskyttelsesværdige. Kommissionen har selv i sin meddelelse om regler for indsigt i Kommissionens sagsakter i forbindelse med sager efter artikel [101 TEUF] og [102 TEUF], EØS-aftalens artikel 53, 54 og 57 og Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 (EUT 2005 C 325, s. 7) oplyst, at oplysninger, der er mere end fem år gamle, som hovedregel ikke længere er fortrolige.

64 Kommissionen har med støtte fra intervenienterne bestridt sagsøgerens argumentation.

65 Det bemærkes for det første, at Kommissionen under hensyn til det i præmis 57 ovenfor anførte, kunne formode, at aktindsigt i luftfragtsagsakterne og den fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen ville kunne være til skade for de virksomheders forretningsmæssige interesser, der er omfattet af luftfragtundersøgelsen. Kommissionen var derfor ikke forpligtet til i modsætning til det, sagsøgeren i det væsentlige har anført, at oplyse den specifikke begrundelse med hensyn hertil.

66 Det skal dernæst bemærkes, således som det fremgår af selve ordlyden af artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001, og som det er fremhævet i retspraksis (jf. ovenfor præmis 59), at undtagelserne omhandlet i den pågældende bestemmelse kan finde anvendelse i 30 år og om fornødent i et endnu længere tidsrum for så vidt angår navnlig undtagelsen om beskyttelsen af forretningsmæssige interesser.

67 I den foreliggende sag har sagsøgeren selv medgivet, at luftfragtafgørelsen vedrører perioden mellem december 1999 og februar 2006, der ligger mindre end 30 år inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

68 Nærværende anbringende må derfor forkastes.

Det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001, idet Kommissionen har lagt til grund, at luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen var omfattet af undtagelsen til retten til aktindsigt vedrørende beskyttelsen af formålet med undersøgelser

69 Sagsøgeren har gjort gældende, at luftfragtundersøgelsen blev afsluttet med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, til trods for at der verserede visse sager for Retten vedrørende søgsmål om annullation af luftfragtafgørelsen. Kommissionen havde derfor med urette antaget, at udbredelsen af luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen kunne være til skade for beskyttelsen af formålet med undersøgelser.

70 Sagsøgerens argumenter må forkastes, således som Kommissionen og intervenienterne med rette har anført. Kommissionen kan nemlig som anført ovenfor i præmis 57 formode, at aktindsigt i luftfragtsagsakterne og luftfragtafgørelsen vil kunne være til skade for beskyttelsen af formålet med undersøgelser.

71 Det må desuden understreges, at der, således som sagsøgeren selv har påpeget, verserede flere sager for Retten vedrørende lovligheden af luftfragtafgørelsen, da Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse, nemlig Air Canada mod Kommissionen, sag T-9/11, Koninklijke Luchtvaart Maatschappij mod Kommissionen, sag T-28/11, Japan Airlines mod Kommissionen, sag T-36/11, Cathay Pacific Airways mod Kommissionen, sag T-38/11, Cargolux Airlines mod Kommissionen, sag T-39/11, Lan Airlines and Lan Cargo mod Kommissionen, sag T-40/11, Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo PTE mod Kommissionen, sag T-43/11, Deutsche Lufthansa m.fl. mod Kommissionen, sag T-46/11, British Airways mod Kommissionen, sag T-48/11, SAS Cargo Group m.fl. mod Kommissionen, sag T-56/11, Air France KLM mod Kommissionen, sag T-62/11, Air France mod Kommissionen, sag T-63/11, og Martinair Holland mod Kommissionen, sag T-67/11, der i øjeblikket verserer for Retten.

72 Det må således konstateres, at Kommissionen på grundlag af udfaldet af de forskellige retssager, der er nævnt i ovenstående præmis, kan være nødsaget til at genoptage sine aktiviteter med henblik på eventuelt at vedtage en ny afgørelse (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Éditions Odile Jacob, nævnt ovenfor i præmis 39, præmis 130). Derfor kan luftfragtundersøgelsen i modsætning til det af sagsøgeren anførte ikke anses for at være blevet endeligt afsluttet i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

73 Det følger af det ovenstående, at nærværende anbringende må forkastes.

Det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001, idet en mere tungtvejende offentlig interesse berettiger udbredelsen af luftfragtsagsakterne og udbredelsen af den fulde udgave af luftfragtafgørelsen

– Indledende bemærkninger

74 Det fremgår af artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001, at Unionens institutioner ikke kan afslå at give aktindsigt i et dokument, når dets udbredelse er begrundet i en mere tungtvejende offentlig interesse, selv om dette, som i det foreliggende tilfælde, kan skade beskyttelsen af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser eller beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision, som Unionens institutioner foretager.

75 I denne forbindelse skal det særlige hensyn, som skal beskyttes ved et afslag på aktindsigt i det pågældende dokument, afvejes over for bl.a. den almene interesse i, at dokumentet gøres offentligt tilgængeligt i betragtning af de fordele, som er forbundet med en større åbenhed, således som præciseret i anden betragtning til forordning nr. 1049/2001, nemlig at give borgerne en bedre mulighed for at deltage i beslutningsprocessen og at sikre forvaltningen en større legitimitet, effektivitet og ansvarlighed over for borgerne i et demokratisk system (Rettens dom af 21.10.2010, sag T-439/08, Agapiou Joséphidès mod Kommissionen og EACEA, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 136).

76 Som anført i præmis 16 ovenfor fandt Kommissionen i den anfægtede afgørelse, at den genfremsatte begæring ikke indeholdt nogen argumenter, der kunne godtgøre, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, der kunne begrunde, at sagsøgeren blev tilladt aktindsigt i luftfragtsagsakterne eller den fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen.

77 Sagsøgeren har gjort gældende, at denne konklusion er fejlagtig. Med hensyn hertil har sagsøgeren i det væsentlige fremført fire led. Disse led vedrører for det første det offentliges interesse i udbredelse af dokumenterne vedrørende en undersøgelse på konkurrenceområdet, for det andet behovet for at udlevere dokumenter, der letter erstatningssøgsmål, der er anlagt som følge af overtrædelsen af konkurrencereglerne (herefter »erstatningssøgsmål«), for det tredje den grundlæggende karakter af retten til aktindsigt og for det fjerde hensyntagen til ovenstående argumenter som helhed.

– Om det første led vedrørende det offentliges mere tungtvejende interesse i udbredelsen af dokumenter vedrørende en undersøgelse på konkurrenceområdet

78 Sagsøgeren har gjort gældende, at den offentlige interesse i udbredelsen af dokumenter vedrørende et kartel i sagens natur er vigtig, idet borgerne har en interesse i, at konkurrencen ikke fordrejes. Sagsøgeren har understreget, at luftfragtkartellet omfatter næsten alle aktørerne i en større erhvervssektor og har haft en omfattende virkning på det indre markeds funktion og alvorlige konsekvenser for et stort antal aktører på markedet og for den brede offentlighed. Ifølge sagsøgeren berettiger det forhold, at der er en sådan offentlig interesse, til udbredelse af luftfragtsagsakterne og udbredelse af luftfragtafgørelsen.

79 Med dette argument, som Kommissionen har bestridt, har sagsøgeren i det væsentlige påberåbt sig, at der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001 i at kende de grunde, der har bragt Kommissionen til at vedtage sine afgørelser på konkurrenceområdet, eller i det mindste de »væsentlige« afgørelser, der medførte, at den systematisk lagde vægt på dels de berørte virksomheders forretningsmæssige interesser, dels interessen vedrørende beskyttelsen af Kommissionens undersøgelser.

80 I denne henseende må det tages i betragtning, at offentligheden skal være i stand til at kende Kommissionens aktivitet på konkurrenceområdet med henblik på at sikre dels en tilstrækkeligt præcis beskrivelse af den adfærd, der kan medføre, at de erhvervsdrivende pålægges sanktioner, dels en forståelse af Kommissionens praksis, idet denne har en væsentlig betydning for det indre markeds funktion, der omfatter alle Unionens borgere enten som erhvervsdrivende eller som forbrugere.

81 Der foreligger således en mere tungtvejende offentlig interesse i, at offentligheden kan kende visse væsentlige elementer af Kommissionens aktivitet på konkurrenceområdet.

82 I modsætning til hvad sagsøgeren i det væsentlige har anført, forpligter det forhold, at der foreligger en sådan offentlig interesse, imidlertid ikke Kommissionen til at give en almindelig adgang til aktindsigt på grundlag af forordning nr. 1049/2001 i alle de oplysninger, der er indhentet i forbindelse med en procedure i henhold til artikel 101 TEUF.

83 Det må nemlig bemærkes, at en sådan almindelig adgang til aktindsigt ville kunne bringe den ligevægt i fare, som EU-lovgiver har villet sikre med forordning nr. 1/2003 mellem forpligtelsen for de berørte virksomheder til at fremlægge eventuelt følsomme forretningsmæssige oplysninger for Kommissionen og den garanti for forstærket beskyttelse, der i kraft af tavshedspligten i relation til forretningshemmeligheder er forbundet med de oplysninger, der således er tilstillet Kommissionen (jf. præmis 55 ovenfor).

84 Det bemærkes endvidere, at det følger af sjette betragtning til forordning nr. 1049/2001, at offentlighedens interesse i at få adgang til et dokument i henhold til princippet om gennemsigtighed har forskellig vægt afhængigt af, om der er tale om et dokument vedrørende en administrativ procedure eller et dokument vedrørende en procedure, hvor Unionens institution optræder som lovgivende myndighed (dommen i sagen Agapiou Joséphidès mod Kommissionen og EACEA, nævnt ovenfor i præmis 75, præmis 139; jf. endvidere i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 91).

85 Under hensyn til det ovenstående kan offentlighedens interesse i at kende Kommissionens aktivitet på konkurrenceområdet ikke som sådan begrunde hverken udbredelsen af undersøgelsessagsakterne eller udbredelsen af den fulde udgave af den vedtagne afgørelse, i det omfang disse dokumenter ikke er nødvendige for at forstå de væsentlige elementer af Kommissionens aktivitet, såsom resultatet af proceduren og begrundelsen herfor. Kommissionen kan nemlig sikre en tilstrækkelig forståelse af dette resultat og begrundelsen bl.a. ved at offentliggøre en ikke-fortrolig udgave af den omhandlede afgørelse.

86 Denne konklusion afkræftes ikke af sagsøgerens argument om, at Kommissionen ved at offentliggøre en ikke-fortrolig udgave af en kartelafgørelse alene opfylder en særlig forpligtelse, der adskiller sig fra den, der følger af anvendelsen af forordning nr. 1049/2001. Spørgsmålet om, hvorvidt denne offentliggørelse er en forpligtelse, har ingen relevans for spørgsmålet, om offentliggørelsen opfylder offentlighedens interesse.

87 Konklusionen i præmis 85 ovenfor afkræftes heller ikke af sagsøgerens argument om, at offentliggørelsen af den ikke-fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen endnu ikke havde fundet sted et år efter dens vedtagelse og fortsat kunne udsættes på grund af uenighed mellem de berørte virksomheder og Kommissionen for så vidt angår de oplysninger, der må anses for at være fortrolige.

88 I denne henseende skal det blot bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen var forpligtet til efter begæring at give adgang til en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen, vil blive undersøgt i forbindelse med det femte anbringende.

89 Det fjerde anbringendes første led skal derfor forkastes.

– Om det andet led vedrørende behovet for at udbrede de dokumenter, der letter erstatningssøgsmål

90 Sagsøgeren har understreget, at denne har behov for luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen for at kunne bevare muligheden for at opnå erstatning for det tab, denne har lidt. Sagsøgeren har mindet om, at Kommissionen i dennes hvidbog af 2. april 2008 om erstatningssøgsmål ved overtrædelse af EF's kartel- og monopolregler [KOM(2008) 165 endelig] har anerkendt, at erstatningssøgsmål er et middel til genopretning og fremme af en ufordrejet konkurrence og en advarsel mod indgåelsen af aftaler om nye karteller. Det er sagsøgerens opfattelse, at disse søgsmål ikke alene har den virkning at beskytte individuelle interesser, men også en generel præventiv funktion af offentlig interesse, hvilket er anerkendt i retspraksis. Det er sagsøgerens opfattelse, at den offentlige interesse i opretholdelsen af en effektiv konkurrence, henset til den omstændighed, at retten til aktindsigt er en grundlæggende rettighed, i det foreliggende tilfælde vejer tungere end luftfragtkarteldeltagernes interesse i at se deres forretningsmæssige oplysninger beskyttet. Under alle omstændigheder er karteldeltagernes interesser ikke legitime, henset til, at deres handlinger er ulovlige.

91 Kommissionen har med støtte fra intervenienterne bestridt sagsøgerens argumentation.

92 Det skal bemærkes, at enhver har adgang til at kræve erstatning for den skade, der er påført ham som følge af en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF. Adgangen hertil styrker nemlig virkningen af Unionens konkurrenceregler, idet den bidrager til opretholdelsen af en effektiv konkurrence inden for Unionen (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 104 og den deri nævnte retspraksis).

93 Betragtninger af en så generel art kan imidlertid ikke i sig selv gå forud for begrundelserne for at afslå udbredelsen af de omhandlede dokumenter (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 105).

94 For at sikre en effektiv beskyttelse af ansøgerens ret til erstatning er det således ikke nødvendigt, at ethvert dokument vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF fremsendes til denne ansøger, fordi denne agter at anlægge et erstatningssøgsmål, da det ikke er sandsynligt, at erstatningssøgsmålet vil skulle begrundes med samtlige beviser i sagsakterne til denne procedure (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 106).

95 Det påhviler derfor enhver, der vil opnå erstatning for skade som følge af en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF, at dokumentere, at det er nødvendigt for vedkommende at få aktindsigt i det ene eller andet dokument i Kommissionens sagsakter med henblik på, at Kommissionen i hvert enkelt tilfælde kan afveje de hensyn, der kan berettige videregivelsen af sådanne dokumenter og beskyttelsen af disse under hensyntagen til alle de relevante oplysninger i sagen (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 107).

96 Hvis der ikke foreligger en sådan nødvendighed, kan interessen i at opnå erstatning for skade som følge af en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF ikke udgøre en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 (dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 108).

97 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren på ingen måde godtgjort, hvorfor aktindsigt i luftfragtsagsakterne eller den fulde udgave af luftfragtafgørelsen er nødvendig, således at en mere tungtvejende offentlig interesse berettiger udbredelsen af de nævnte dokumenter i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.

98 Det følger af ovenstående betragtninger, at nærværende led må forkastes.

– Om det tredje led vedrørende den grundlæggende karakter af retten til aktindsigt

99 Sagsøgeren har gjort gældende, at retten til aktindsigt er en grundlæggende rettighed, hvis beskyttelse ikke kun er til fordel for indehaverens individuelle interesse. EU-retten er karakteriseret ved en objektiv hensigt om, at de grundlæggende rettigheder skal overholdes, hvilket er et krav, der omfatter den generelle offentlige interesse, og som bør tages i betragtning i forbindelse med anvendelsen af forordning nr. 1049/2001.

100 Med dette argument har sagsøgeren reelt gjort gældende, at enhver begæring om aktindsigt som udtryk for en grundlæggende ret til gennemsigtighed udgør en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001. Dette har den konsekvens, at det ikke er muligt at anvende undtagelserne i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, der ville blive tømt for deres indhold.

101 Nærværende led skal derfor forkastes som værende ugrundet.

– Om det fjerde led vedrørende hensyntagen til ovenstående led som helhed

102 Sagsøgeren har anført, at selv om de tre ovenstående led viser, at der foreligger flere offentlige interesser, der isoleret set berettiger til aktindsigt i luftfragtsagsakterne og den fulde udgave af luftfragtafgørelsen, er berettigelsen endnu klarere, når man tager disse interesser i betragtning i deres helhed.

103 Henset til besvarelsen vedrørende de tre ovenstående led, må nærværende led ligeledes forkastes.

104 På baggrund af samtlige de ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringende forkastes.

Det femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001, idet Kommissionen burde have givet sagsøgeren delvis aktindsigt i luftfragtsagsakterne og meddelt denne en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen

105 Nærværende anbringende kan inddeles i to led vedrørende Kommissionens forpligtelse til dels at give sagsøgeren delvis aktindsigt i luftfragtsagsakterne, dels at meddele denne en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen.

106 Kommissionen har, støttet af Air Canada og Société Air France, gjort gældende, at disse to led er ugrundede.

– Om det første led vedrørende Kommissionens forpligtelse til at give sagsøgeren delvis aktindsigt i luftfragtsagsakterne

107 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen, selv i det tilfælde at afslaget på aktindsigt i alle luftfragtsagsakterne havde været berettiget, har tilsidesat artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 ved ikke at give sagsøgeren delvis aktindsigt i disse sagsakter.

108 I denne henseende skal det blot bemærkes, at de dokumenter, der indgår i luftfragtsagsakterne, er omfattet af den generelle formodning, der er omhandlet i præmis 57 ovenfor, og at der ikke er en mere tungtvejende offentlig interesse, der berettiger deres udlevering. Under disse omstændigheder gælder der for de pågældende dokumenter i overensstemmelse med Domstolens retspraksis ikke en forpligtelse til hel eller delvis udbredelse af deres indhold (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Enbw, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 134).

109 Nærværende led skal derfor forkastes.

– Om det andet led vedrørende Kommissionens forpligtelse til at meddele sagsøgeren en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen

110 Sagsøgeren har anført, at såfremt det antages, at Kommissionen har kunnet give afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i den fulde udgave af luftfragtafgørelsen, burde Kommissionen have givet sagsøgeren medhold i begæringen om aktindsigt i en ikke-fortrolig udgave af denne afgørelse, hvilket Kommissionen har bestridt.

111 Hertil bemærkes, at i henhold til artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 gælder, at hvis kun dele af det ønskede dokument er omfattet af en eller flere undtagelser fastsat i den nævnte artikel, skal den resterende del af dokumentet udleveres. Ifølge Domstolens retspraksis skal undersøgelsen af, hvorvidt der skal gives delvis aktindsigt i et dokument fra Unionens institutioner, foretages på grundlag af proportionalitetsprincippet (jf. i denne retning Domstolens dom af 6.12.2001, sag C-353/99 P, Rådet mod Hautala, Sml. I, s. 9565, præmis 27 og 28).

112 Det fremgår af selve ordlyden af den bestemmelse, der er omhandlet i den foregående præmis, at en institution er forpligtet til at undersøge, om der skal gives delvis aktindsigt i de dokumenter, der er omfattet af en begæring om aktindsigt, idet et eventuelt afslag skal begrænses til alene at vedrøre de oplysninger, der er omfattet af de undtagelser, der er omhandlet i artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001. Institutionen skal give en sådan delvis aktindsigt, hvis det formål, der forfølges af denne institution, når den giver afslag på aktindsigt i dokumentet, kan nås, såfremt institutionen blot overstreger de passager, der vil kunne skade den offentlige interesse, som beskyttes (Rettens dom af 25.4.2007, sag T-264/04, WWF European Policy Programme mod Rådet, Sml. II, s. 911, præmis 50; jf. endvidere i denne retning dommen i sagen Rådet mod Hautala, nævnt ovenfor i præmis 111, præmis 29).

113 Det følger af artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001, sammenholdt med samme forordnings artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, at når den mere tungtvejende offentlige interesse, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, begrunder, at en del af et dokument udleveres, er Unionens institution, der skal behandle begæringen om aktindsigt, forpligtet til give aktindsigt i denne del.

114 Det fremgår af præmis 80 og 81 ovenfor, at det må anerkendes, at der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse i, at offentligheden kan kende visse væsentlige elementer af Kommissionens aktiviteter på konkurrenceområdet, hvilket kræver, at de oplysninger, der gør det muligt at forstå bl.a. resultatet af proceduren og de grunde, der har været afgørende for Kommissionens aktivitet, udleveres.

115 Med henblik på at identificere de i denne henseende nødvendige oplysninger, må det antages, at Kommissionen i henhold til artikel 30, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1/2003 under hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres, er forpligtet til i henhold til samme forordnings artikel 7 at offentliggøre de afgørelser, den vedtager, idet parternes navne og beslutningens hovedindhold, herunder de pålagte sanktioner, angives. Under hensyn til nødvendigheden af at foretage en sammenhængende anvendelse af forordning nr. 1049/2001 og nr. 1/2003 (jf. præmis 50 ovenfor) kan Kommissionen ikke i henhold til forordning nr. 1049/2001 give afslag på udlevering af et dokument, som den under alle omstændigheder var forpligtet til at offentliggøre i henhold til forordning nr. 1/2003.

116 Den mere tungtvejende offentlige interesse i udbredelsen som omhandlet i præmis 114 ovenfor kan derfor ikke opfyldes med blot en offentliggørelse af en pressemeddelelse, hvori oplyses om vedtagelsen af den omhandlede afgørelse, selv i tilfælde, hvor denne meddelelse som i den foreliggende sag kort beskriver den konstaterede overtrædelse, identificerer de virksomheder, der anses for at være ansvarlige for overtrædelsen, og oplyser omfanget af den bøde, der er pålagt hver og en af disse virksomheder, i det omfang en sådan meddelelse ikke gengiver hovedindholdet af den afgørelse, der er vedtaget i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1/2003. Denne mere tungtvejende offentlige interesse kræver offentliggørelse af en ikke-fortrolig udgave af afgørelsen.

117 Kommissionen var derfor forpligtet til at videregive en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen til sagsøgeren efter dennes begæring herom, hvilket udgør en delvis aktindsigt i denne afgørelse som omhandlet i artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001.

118 Som anført i præmis 17 ovenfor har Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 2, andet led, undersøgt begæringen om aktindsigt i den fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen. Kommissionen har oplyst følgende:

»For så vidt angår den alternative begæring kan jeg oplyse, at en ikke-fortrolig udgave af [luftfragtafgørelsen] endnu ikke foreligger. Kommissionens tjenestegrene er for tiden i gang med at forberede denne ikke-fortrolige udgave, og der pågår drøftelser med parterne med henblik på at afgøre, hvilke passager der skal udelukkes fra offentliggørelse. Som bekendt er processen med udarbejdelse af en ikke-fortrolig udgave af en afgørelse på kartelområdet meget langvarig. Henset til, at der ikke aktuelt foreligger nogen ikke-fortrolig udgave, er Deres begæring i henhold til forordning nr. 1049/2001 uden genstand. Vi sender Dem imidlertid en kopi af den ikke-fortrolige udgave, så snart den foreligger.«

119 Sagsøgeren har gjort gældende, at denne passage i den anfægtede afgørelse bør fortolkes bogstaveligt, hvilket derfor betyder, at Kommissionen har givet afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i den ikke-fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen alene af den grund, at denne udgave ikke forelå.

120 Således som sagsøgeren har påpeget, ville Kommissionen, såfremt en sådan begrundelse var lovlig, systematisk kunne afslå at give delvis aktindsigt i ethvert dokument, der indeholder fortrolige oplysninger. Tildeling af delvis aktindsigt kræver nemlig i praksis, at der forberedes en ikke-fortrolig udgave af det ønskede dokument, og Kommissionen ville derfor kunne nøjes med hver gang at konstatere, at denne udgave ikke foreligger.

121 Kommissionen påtog sig ganske vist at videregive en kopi til sagsøgeren af den ikke-fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen, så snart den var færdiggjort. Kommissionen har derfor ikke i den anfægtede afgørelse givet et egentligt afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i en ikke-fortrolig udgave, fordi denne udgave ikke forelå, men fordi aktindsigt i denne først kunne gives på et senere ikke defineret tidspunkt.

122 Kommissionen har gjort gældende, at den ikke var i stand til at meddele sagsøgeren en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, for så vidt som det var nødvendigt først at drøfte med de virksomheder, der var berørt af luftfragtafgørelsen, hvilke oplysninger der burde fjernes fra den fortrolige udgave af denne afgørelse.

123 I denne henseende bestemmer artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001:

»En genfremsat begæring skal behandles straks. Inden 15 arbejdsdage fra registreringen af en sådan begæring skal institutionen enten meddele den, der har fremsat begæringen, aktindsigt og inden for samme periode give adgang til de ønskede dokumenter i overensstemmelse med artikel 10 eller skriftligt begrunde, hvorfor der gives helt eller delvist afslag. Afslår institutionen helt eller delvist begæringen om aktindsigt, oplyser den den, der har fremsat begæringen, om mulighederne for domstolsprøvelse af institutionens beslutning og/eller klage til Ombudsmanden efter reglerne i artikel [263 TEUF] og [228 TEUF].«

124 Samme forordnings artikel 8, stk. 2, bestemmer:

»I undtagelsestilfælde, f.eks. hvis begæringen vedrører meget lange dokumenter, eller hvis der er tale om et meget stort antal dokumenter, kan den i stk. 1 nævnte frist forlænges med 15 arbejdsdage, forudsat at den, der har fremsat begæringen, på forhånd underrettes herom og gives en nærmere begrundelse.«

125 Fristen i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 har bindende karakter og kan ikke forlænges under andre omstændigheder end dem, der er fastsat i denne forordnings artikel 8, stk. 2, medmindre denne artikel fratages enhver effektiv virkning, henset til, at ansøgeren ikke længere præcist ved, fra hvilket tidspunkt han kan anlægge sag eller indgive klage som fastsat i den nævnte forordnings artikel 8, stk. 3 (jf. Rettens dom af 10.12.2010, forenede sager T-494/08 - T-500/08 og T-509/08, Ryanair mod Kommissionen, Sml. II, s. 5723, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

126 Det bemærkes derfor, at bestemmelserne i forordning nr. 1049/2001, som fortolket i retspraksis, ikke fastsætter en mulighed for, at Kommissionen kan besvare en genfremsat begæring med, at der vil blive givet aktindsigt i det ønskede dokument på et senere ikke fastsat tidspunkt.

127 Unionens retsinstanser har imidlertid været af den opfattelse, at visse bestemmelser på konkurrenceområdet, der fastsatte dels, at de virksomheder, der var omfattet af en undersøgelse, skulle have adgang til aktindsigt i Kommissionens sagsakter, dels, at Kommissionen straks skulle videregive oplysninger i dennes besiddelse til medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, skulle fortolkes i lyset af det almindelige princip om virksomheders ret til beskyttelse af deres forretningshemmeligheder, som artikel 339 TEUF er udtryk for (jf. i denne retning Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 28, og af 19.5.1994, sag C-36/92 P, SEP mod Kommissionen, Sml. I, s. 1911, præmis 36).

128 Således som Kommissionen og visse af intervenienterne har anført, fremgår det af retspraksis, at når en virksomhed gør gældende, at et dokument, der vedrører den, indeholder forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger, må Kommissionen ikke videregive disse uden først at have gennemgået flere etaper. For det første bør Kommissionen gøre den omhandlede virksomhed i stand til at gøre sit synspunkt gældende. Dernæst skal den træffe en begrundet afgørelse herom, der skal bringes til virksomhedens kendskab. Endelig skal Kommissionen under hensyn til den yderst alvorlige skade, der ville kunne ske ved en uretmæssig videregivelse af dette dokument, inden gennemførelsen af afgørelsen give virksomheden mulighed for at anlægge sag ved Unionens retsinstanser med henblik på efterprøvelse af de foretagne vurderinger og med henblik på at forhindre, at de videregives (dommen i sagen AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 127, præmis 29, og SEP mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 127, præmis 38 og 39; jf. endvidere Domstolens dom af 14.2.2008, sag C-450/06, Varec, Sml. I, s. 581, præmis 54).

129 På grundlag af disse bemærkninger skal det medgives, at udarbejdelsen af en ikke-fortrolig udgave af en afgørelse truffet af Kommissionen på konkurrenceområdet kan tage en vis tid, der ikke er forenelig med den frist, der er fastsat med henblik på besvarelse af genfremsatte begæringer i artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1049/2001, således at der kan tages behørigt hensyn til de berørte virksomheders interesser, der specifikt har påberåbt sig visse af oplysningernes fortrolighed.

130 Under hensyn til betydningen af princippet om gennemsigtighed i Unionens traktatorden og den forpligtelse, som Kommissionen i princippet har i henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1049/2001 og i henhold til dens almindelige forpligtelse til at udvise omhu, til straks at behandle genfremsatte begæringer, bør Kommissionen imidlertid sørge for at opfylde de etaper, der er omhandlet i præmis 128 ovenfor, inden for det kortest mulige tidsrum og under alle omstændigheder inden for en rimelig frist, der bør fastlægges i funktion af sagens særlige omstændigheder. Der skal tages hensyn til det større eller mindre antal af anmodninger om fortrolig behandling, der er indgivet af de berørte virksomheder, og disses tekniske og juridiske kompleksitet.

131 Kommissionen har i det foreliggende tilfælde som besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål givet detaljerede oplysninger om dels antallet af de anmodninger om fortrolig behandling vedrørende luftfragtafgørelsen, som den havde fået forelagt i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, dels den arbejdsbyrde, som behandlingen af disse anmodninger havde afstedkommet.

132 Det fremgår af disse oplysninger for det første, at Kommissionen den 10. december 2010 anmodede de virksomheder, der er omfattet af luftfragtafgørelsen, om at meddele den, hvilke dele af denne afgørelse, der efter virksomhedernes opfattelse burde anses for at udgøre forretningshemmeligheder eller fortrolige oplysninger. Mellem den 30. december 2010 og den 12. april 2011 modtog Kommissionen anmodninger om fortrolig behandling, hvoraf visse var omfangsrige, fra 14 af disse virksomheder.

133 Dernæst sendte Kommissionen den 20. juli 2011 til de virksomheder, der er nævnt i ovenstående præmis, et udkast til en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen, der ikke længere indeholdt visse af de oplysninger, hvis fortrolighed var blevet påberåbt. På tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse gjorde seks af disse virksomheder imidlertid fortsat gældende, at en væsentlig del af dette udkast var fortrolig, og fire andre virksomheder havde endnu ikke givet udtryk for deres accept af en offentliggørelse. Reelt havde kun fire af de berørte virksomheder givet tilsagn om offentliggørelsen.

134 Under hensyn til antallet og omfanget af anmodningerne om fortrolig behandling, som Kommissionen havde modtaget, kan den periode på 8 måneder og 25 dage, der er forløbet mellem vedtagelsen af luftfragtafgørelsen (den 9.11.2010) og den anfægtede afgørelse (den 3.8.2011), ikke anses for at være urimelig.

135 Kommissionen har derfor ikke udvist forsømmelighed i behandlingen af den genfremsatte begæring for så vidt angår de dele af luftfragtafgørelsen, hvis fortrolighed på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse fortsat blev påberåbt af de virksomheder, der var omfattet af afgørelsen. Angående disse dele af luftfragtafgørelsen må det derfor lægges til grund, at artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 ikke er blevet tilsidesat, og nærværende led må derfor forkastes.

136 Det fremgår imidlertid hverken af de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt i besvarelsen af de skriftlige spørgsmål fra Retten, eller af de oplysninger, der blev afgivet i retsmødet, at hele luftfragtafgørelsen er blevet påberåbt som fortrolig af de virksomheder, der er omfattet af denne afgørelse. Endvidere er det ikke muligt på grundlag af kun de oplysninger i Kommissionens besvarelse af Rettens spørgsmål, der er relevante for afgørelsen af tvisten, nemlig dem, der vedrører perioden forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, at antage, at de anmodninger om fortrolig behandling, der forelå på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse, vedrørte elementer af et sådant omfang, at en udgave af den nævnte afgørelse renset for disse elementer ville have været uforståelig.

137 Intet forhindrede således Kommissionen i at meddele sagsøgeren aktindsigt i den del af den ikke-fortrolige udgave af luftfragtafgørelsen, der ikke var genstand for nogen anmodning om fortrolig behandling.

138 Kommissionen var følgelig forpligtet til at give sagsøgeren, efter dennes begæring herom, adgang til en ikke-fortrolig udgave af den anfægtede afgørelse uden at afvente, at alle anmodningerne om fortrolig behandling, der var indgivet af de berørte virksomheder, var blevet endeligt afklaret.

139 En sådan tilgang er nemlig forenelig med ånden i forordning nr. 1049/2001, hvori artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 1 og 2, stiller krav om, at begæringer om aktindsigt i et dokument skal behandles straks, og hvori artikel 4, stk. 6, pålægger Unionens institutioner en forpligtelse til at give aktindsigt i de dele af et dokument, der ikke er omfattet af en undtagelse som omhandlet i samme artikel.

140 Hvis Kommissionen endvidere var bemyndiget til at meddele aktindsigt i de dele af afgørelserne i henhold til artikel 101 TEUF, hvor der ikke er tvivl om fortroligheden, først på det tidspunkt, hvor enten alle de af disse afgørelser omhandlede virksomheder, har givet deres accept af offentliggørelsen, eller hvor alle de etaper, der er nævnt ovenfor i præmis 128, er opfyldt, ville disse virksomheder være fristet til at fremsætte indsigelser og opretholde dem ikke alene med henblik på at beskytte deres legitime anmodninger om fortrolig behandling, men også for at forsinke offentliggørelsen med henblik på at modvirke mulighederne hos de virksomheder eller forbrugere, der mener at have lidt skade af virksomhedernes adfærd, for at anlægge erstatningssøgsmål ved de nationale retter.

141 Det må derfor konkluderes, at Kommissionen har tilsidesat artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 ved ikke at meddele sagsøgeren aktindsigt i en ikke-fortrolig udgave af luftfragtafgørelsen, der var renset for de oplysninger, hvis fortrolighed fortsat blev påberåbt af de berørte virksomheder.

142 Der gives derfor medhold i nærværende led for så vidt angår disse oplysninger, og den anfægtede afgørelse skal som følge heraf annulleres delvist.

143 I det øvrige forkastes nærværende anbringende, og Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

144 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

145 I den foreliggende sag er Kommissionen blevet frifundet for den væsentligste del, selv om sagsøgeren og Kommissionen har tabt på henholdsvis et eller flere punkter. Der træffes derfor afgørelse om, at sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen.

146 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter ud over de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i sagen, stater, som er parter i EØS-aftalen, bortset fra medlemsstaterne, samt Tilsynsmyndigheden i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA) bærer deres egne omkostninger.

147 I den foreliggende sag må intervenienterne bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) Kommissionens afgørelse af 3. august 2011 om afslag på aktindsigt i sagsakterne i den administrative procedure vedrørende afgørelse C(2010) 7694 endelig (sag COMP/39.258 – Luftfragt) i den fulde udgave af denne afgørelse og i dens ikke-fortrolige udgave annulleres, for så vidt som Kommissionen gav afslag på aktindsigt i den del af den ikke-fortrolige udgave af den omhandlede afgørelse, med hensyn til hvilken de af denne afgørelse omfattede virksomheder ikke havde påberåbt sig eller ikke fortsat påberåbte sig fortrolighed.

2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.

3) Schenker AG bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen.

4) Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV, Martinair Holland NV, Société Air France SA, Cathay Pacific Airways Ltd, Air Canada, Lufthansa Cargo AG og Swiss International Air Lines AG bærer deres egne omkostninger.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. oktober 2014.

Underskrifter